

Anders Rönnlund

I Anders Rönnlunds ateljé möter jag målningar på rostig plåt, späda plantor, kolteckningar av husknutar, rullar av tidningspapper på järnrör och en skulptur av gamla kofångare. Det var omtumlande – suggestivt och lockande, men var det bra? I min osäkerhet funderade jag mycket över det jag sett. Jag mindes mitt första möte med Anders Rönnlund som människa och konstnär i början av 80-talet i anrika Uppsala-Ekeby nedlagda fabrikslokal. Där hade han skapat en installation som byggde på ljus, vatten, ljud och rörelse. Den trollband och imponerade. Några år senare såg jag konstnärens förtätade urladdningar – teckningar av vägstumpar, som fyllda med energi och kraft beskrev en rörelse och ett inre rum. Jag ville se mer!

Omedelbart efter ateljébesöket reste jag till USA: I PS 1, en f.d. »public school» i Queens, New York, som förvandlats till ateljé- och utställningslokaler för världens unga och konstnärsbegåvningar, mötte jag den mest experimentella, sökande – och spännande konsten. Där föll plötsligt Anders Rönnlunds bilder på plats! Självklart är han ett barn av sin tid! Självklart synliggör han samma tankar, erfarenheter, rädslor, vanmakt och hopp som så många andra känsliga och intellektuella sökare. Lika självklart är skroten hans materialdepå och fröpåsen en av hans penslar. Det är ju så det är i livet och det är så det står till på jorden. Den späda grönskan, näringen, möter den hårda, rostiga plåten, som luckras upp och öppnar sig för att ta emot.

Anders Rönnlunds första möte med »Konsten» skedde hemma i Torshälla 1967. Han var 16 år och staden firade 650-årsjubileum med att beställa en skulptur av Arne Jones. Det var en dubbeltrappa, som skulptören varierade på olika sätt under en period. Anders Rönnlund hade ingen stor konstupplevelse då. »Men så här långt efteråt har jag förstått betydelsen av det nätet. Att det kunde vara meningsfullt för en människa att göra en sån där meningslös trappa.» Nu får vi möta Ander Rönnlunds »Hyllning till Arne Jones».

Vägarna finns kvar i Anders Rönnlunds bilder eller är de tecken för något oändligt – för jorden och livet, för växandet och döden och allt som är däremellan? Anders Rönnlunds bilder är inte alltid föreställande, men de ger oss många tolkningsmöjligheter. Han ger oss svarta tecken på en vit yta – kanske ungdomens kärleksklotter på björkens stam eller ord som strömmar ur radion och sätter skräck i de vuxnas ögon.? Eller är det spår av ett meddelande från ett folk långt bort i en annan tid? Allt laddar han! Husgavlarna, upprepade i oändlighet, får mig att tänka på mörkläggning, inbördeskrig, storstadens anonymitet och »Twin Peaks». Samma hemlighetsfullhet som finns innanför husens väggar ansamlade, onåbara och upplevda i »tidningsrullarna».

Anders Rönnlund är i hög grad en samtidskonstnär och en internationell upplanning som har något att säga oss alla och nu äntligen visas för en större publik.

Gunilla Gunnarsson 1991

Katalogtext ISBN 91-630-0730-4